

har jeg erklæret, at jeg ikke her vilde gaae ind paa nærmere at betegne det, som derved har forehavet mig. — Den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Alder) hynes paa en vis Maade at tage Forargelse af, at jeg havde villet tiltage mig at have en Mening om, til hvad Resultat Domstolene vilde komme, men idet det paalaa mig som Minister at tage Beslutning om, hvorvidt Anklagemagten skulde sættes i Bevægelse eller ikke, var det ogsaa fornødent for mig at danne mig en bestemt Forestilling om, hvad Domstolene vilde antage. Det mener jeg ogsaa, at jeg ret godt har været istand til, og min Anskuelse deraf er den, som jeg har gjort gjældende med Hensyn til det andet Spørgsmaal. — Igeoverfor den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) skal jeg gjøre den Bemærkning, at jeg ikke har sagt, at den sidste Taxationsforretning var statutmæssig i Andet end i sin Form; men jeg har troet, at man ikke har handlet ganske rigtigt, naar man har sagt, at Grunden til, at den blev optagen, udelukkende var den, at Taxationssummen ved de fire første Forretninger ikke var bleven stor nok. Jeg vil ikke indlade mig paa, hvorvidt Statutforbringerne ere opfyldte eller ikke, men der skulde være en statutmæssigt indrettet Taxation. Om een Ting er jeg fuldstændig enig med den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), og netop idet jeg erklærer dette, kan jeg ikke være den, han har villet sigte for sygelige Anskuelser med Hensyn til dette Punkt. Jeg har med Bestemthed udtalt, at Domstolene, saaledes som § 6 i Pensionsloven nu er affattet, og saaledes som de paa Grund af denne Affattelse have fortolket den i Tilfælde, hvor stærke Tvivl kunde reises om, hvorvidt ikke en Mislighed i Embedsførelsen var tilstede, ere komne ind paa en Vej, som aabner dem Afgang til at kunne underkjenne selve Regjeringens Forhold med Hensyn til Embedsmænds Affædigelse. Dette har gjort det klart for mig, hvad ogsaa den ærede Rigsdagsmand meente, at Pensionslovens § 6 maa forandres; men i Forbindelse hermed skal jeg udtale, at man ikke for at godtgjøre Nødvendigheden heraf behøver at nægte den Pension, hvorom her er Tale, og at aabne en Vej til

at faae denne Sag bragt for Domstolene; thi den ærede Rigsdagsmand vil ganske vist være enig med mig i, at vi allerede have seet Nok af, hvad der vedkommer Pensionslovens § 6, til ikke at have Tvivl om, at der er tilstrækkelig Grund til at ønske, at denne Paragraph maa blive forandret.

Sage: Jeg skal med saa Ord udtale, hvorfor jeg ikke har kunnet slutte mig til Mindretallet i Udvalget. Det blev mig af Udvalget overdraget at gennemgaae det Forhør, der er optaget i Sagen. Jeg har gjort dette, saa godt jeg formaade, og jeg troer at maatte anerkjende, at det hele Forhør er optaget med en Dydighed, Fuldstændighed og Samvittighedsfuldhed, som tilfulde maa paaffønnes. Efterat have gennemgaaet Forhøret, kom jeg til det samme Resultat som den ærede sidste Taler, at Kammerherre Bretton ikke kunde eller vilde blive dømt for det Tilfælde, at Sag anlagdes, og jeg vil tilføie, at deraf følger, at hvis den Justitsminister, som skulde tage Bestemmelse i saa Henseende, havde havt alle disse Oplysninger paa rede Haand, da han tog Beslutningen, troer jeg heller ikke, at han kunde komme til det Resultat, at der skulde anlægges offentlig Sag imod Kammerherre Bretton. Men idet jeg udtaler dette, kan jeg ikke tilbageholde den Udtalelse, at jeg ikke kan dele den ærede sidste Talers Mening, at der iugen Anledning var til i sin Tid at anvende Pensionslovens § 6. Jeg opfatter denne Paragraph noget anderledes end det ærede Medlem, og jeg troer, at man let kan komme paa Veie til — jeg troer ikke, at det kan siges at være afgjort ved Domstolene — naar en Udtalelse af denne Natur oftere fremkommer, at mene, at Regjeringen ikke kan anvende Pensionslovens § 6, forinden der foreligger en Dom om Mislighed. Det er i mine Tanker ikke Meningen af Pensionslovens § 6 ligesaa lidt som af § 8 i Pensionsloven af 12te Januar 1858, og jeg troer, at naar de Herrer ville gennemgaae de Forhandlinger, der fandt Sted, inden Pensionsloven blev givet, ville de heller ikke kunne komme til det Resultat, at en Regjering ikke skulde kunne affædige ifølge disse Paragrapher og forelægge Spørgsmaalet om Pensionen for Re-